

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 403/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., advokátska kancelária, Tichá 45, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite v konaní vedenom pod ČTS: ÚIS-18/KOK-2005, postupom Okresnej prokuratúry Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Pv 89/05/1032 a postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite (ďalej len „inšpekčná služba polície“) v konaní vedenom pod ČTS: ÚIS-18/KOK-2005, postupom Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Pv 89/05/1032 a postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009.

2. Zo sťažnosti predovšetkým vyplynulo:

«... sťažovateľ týmto podľa článku 127 ústavy podáva opakovane už štvrtýkrát sťažnosť proti porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mali dopustiť orgány verejnej moci - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, úrad inšpekčnej služby PZ, odbor boja proti korupcii a organizovanej kriminalite (ďalej aj ako „orgán prípravného konania“), Pribinova 2, 812 72 Bratislava, ČTS: ÚIS-18/KOK-2005; Okresná prokuratúra Komárno (ďalej aj ako „orgán prípravného konania“), Pohraničná 6, 945 01 Komárno, číslo konania: OPv 89/05/1032 a v aktuálnom čase Okresný súd Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno, číslo konania: 1 T/171/2009. Sťažovateľ opierajúc sa o nižšie uvedenú argumentáciu, žiada ústavný súd, aby prijal podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“), na ďalšie konanie jeho sťažnosť a po vykonaní dokazovania vo veci rozhodol a vydal nasledovný navrhovaný NÁLEZ:

• Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky - Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, úrad inšpekčnej služby PZ, odbor boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, v konaní vedenom pod ČTS: ÚIS-18/KOK-2005; Okresnou prokuratúrou Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno, v konaní

vedenom pod č. k. OPv 89/05/1032 a v aktuálnom čase Okresným súdom Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno, v konaní vedenom pod č. k. 1 T/171/2009, porušené bolo.

- Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 43 000 Eur (slovom štyridsaťtri tisíc eur), ktoré mu sú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, úrad inšpekčnej služby PZ, odbor boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, Pribinova 2, 812 72 Bratislava v sume 3 000 Eur (slovom tritisíc eur), Okresná prokuratúra Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno v sume 15 000 Eur (slovom pätnásťtisíc eur) a Okresný súd Komárno, Pohraničná 6, 945 01 Komárno v sume 25 000 Eur (slovom dvadsaťpäťtisíc eur) povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

- Orgánu verejnej moci - Okresnému súdu Komárno prikazuje, aby v konaní vedenom pod číslom konania: 1T/171/2009, konal bez zbytočných prietáhov.

- Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. JUDr. Zoltána Perhácsa, PhD...»

3. K podaniu obžaloby sťažovateľ uviedol:

„26.11.2009 - prokurátorka Vojenskej obvodnej prokuratúry podala na sťažovateľa obžalobu pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.“

4. K relevantnému (po náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 807/2015-42 z 24. februára 2016, pozn.) chronologickému prehľadu vykonaných úkonov v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 sťažovateľ uviedol:

„... 18.04.2016 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
13.06.2016 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
08.08.2016 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
19.09.2016 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
07.11.2016 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
05.12.2016 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
13.03.2017 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
24.05.2017 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
19.07.2017 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno.

27.09.2017 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
13.12.2017 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno,
12.03.2018 – hlavné pojednávanie na Okresnom súde Komárno.“

5. K dôvodom podania sťažnosti sťažovateľ predovšetkým uviedol:

«1. Sťažovateľ je toho názoru, že dĺžka doby trvania trestného konania v trvaní už viac ako 13 rokov (156 mesiacov) od 15.02.2005, resp. 02.03.2005 (vznesenie obvinenia) do dátumu spracovania tejto sťažnosti, už sama o sebe nie je ničím ospravedlniteľná. Dňa 02.03.2005 bolo sťažovateľovi orgánmi prípravného konania vznesené jedno obvinenie, dňa 03.03.2005 päť obvinení, dňa 30.03.2005 šesť obvinení, dňa 31.03.2005 jedno obvinenie, dňa 29.06.2005 tri obvinenia, dňa 12.01.2006 tri obvinenia, dňa 10.04.2006 jedno obvinenie, dňa 13.04.2005 štyri obvinenia, dňa 05.05.2005 jedno obvinenie a dňa 04.07.2005 jedno obvinenie, na tých skutkových základoch ako je to v uzneseniach o vznesení obvinenia, premietnutých do obžaloby.

2. Už v úvode treba zdôrazniť, že štátne orgány Slovenskej republiky - všeobecné (trestné) sudy do dnešného dňa právoplatne nerozhodli o sťažovateľovom trestnom stíhaní, ktoré trvá už viac ako 13 rokov (156 mesiacov) do dátumu podania tejto sťažnosti. V danej trestnej veci dokonca nerozhodol ani len súd prvého stupňa (Okresný súd Komárno). Právoplatné skončenie sťažovateľovej trestnej veci je v nedohľadne aj po viac ako 13 rokoch. Pritom ide o trestný čin (prečin), kde trestná sadzba trestu odňatia slobody je v rozmedzí šesť mesiacov až tri roky alebo peňažný trest alebo zákaz činnosti (ide o tzv. bagatelný trestný čin). Tento nepomer neúnosnej doby trvania trestného stíhania (viac ako 13 rokov) vo vzťahu k trestnej sadzbe, kde reálne nemožno uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, signalizuje šikanóznny výkon práva všetkých orgánov verejnej moci konajúcich v danej trestnej veci ako celku a to bez ohľadu na nižšie uvedené sťažovateľom namietané a argumentované fakty. Už len skutočnosť, že v právne a skutkovo jednoduchej trestnej veci, navyše kde sťažovateľovi hrozí uloženie „iba“ peňažného trestu a Slovenská republika nevie ani po viac ako 13 rokoch ukončiť trestné stíhanie, pričom ukončenie trestnej veci je dokonca v nedohľadne, trestné stíhanie by sa malo aj v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zastaviť, resp. sťažovateľ mal byť už

dávno oslobodený. Podľa judikatúry EŠLP už 5-7 ročné trestné stíhanie je zjavne neprímerané a môže byť dôvodom zastavenia trestného stíhania.

3. Sťažovateľ od začiatku trestného konania je presvedčený, že bol nezákonne zadržaný, nezákonne obvinený, nezákonne vzatý do väzby a žiaľ, do dnešného dňa nezákonne trestne stíhaný už viac ako 13 rokov.

4. Ústavnému súdu je sťažovateľova vec dostatočne známa, pretože v jeho veci namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 171/2009, už rozhodoval trikrát.

5. Prvýkrát rozhodol ústavný súd uznesením zo dňa 10.12.2013, sp. zn. III. ÚS 589/2013-17 tak, že jeho sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

6. Druhýkrát rozhodol ústavný súd nálezom zo dňa 24.02.2016, sp. zn. II. ÚS 807/2015-42 tak, že sťažovateľove základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 171/2009 porušené boli, pričom Okresnému súdu Komárno prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 171/2009 konal bez zbytočných prieťahov a zároveň mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 Eur.

7. Tretíkrát rozhodol ústavný súd uznesením zo dňa 21.02.2017, sp. zn. III. ÚS 123/2017-19 tak, že sťažovateľovu sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

8. Jedným z kľúčových bodov tejto ďalej, v poradí už štvrtej sťažnosti, je námietka frekvencií vykonávaných hlavných pojednávaní Okresným súdom Komárno.

9. Porovnaním frekvencií vykonávaných hlavných pojednávaní pred vydaním nálezu ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, II. ÚS 807/2015-42 a po ňom, možno zistiť, že v konaní Okresného súdu Komárno nenastala žiadna zmena a naďalej koná približne v dvojmesačných intervaloch. Okresný súd Komárno vôbec nerešpektuje nález ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, sp. zn. II. ÚS 807/2015-42, ktorým mimo iného bolo Okresnému súdu Komárno prikázané, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 konal bez zbytočných prieťahov. O hrubej ignorácii Okresného súdu Komárno svedčí aj skutočnosť,

že počas hlavného pojednávania - do dátumu podania tejto sťažnosti - neoboznámil strany konania ani s výrokom ani s odôvodnením označeného nálezu ústavného súdu. Na námietku právneho zástupcu (obhajcu) sťažovateľa, samosudkyňa Okresného súdu Komárno iba uviedla, že nález ústavného súdu pozná. Neuvedla však ani to, prečo s výrokom a aspoň s podstatnou časťou odôvodnenia daného nálezu neoboznámila strany konania. Takýto postup Okresného súdu Komárno zvyšuje u sťažovateľa pocit beznádeje a nespravodlivosti, pričom podľa neho je to aj jasným signálom svojvôle samosudkyne. Postup Okresného súdu Komárno nedáva záruku na spravodlivý proces. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 dohovoru posudzovaného samostatne i v spojení s článkom 13 dohovoru, pretože nález ústavného súdu sa v tomto prípade javí ako neúčinný prostriedok nápravy. Zrejme je tomu tak i preto, že ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie iba v sume 2 000 Eur, čo sa ukázalo ako zjavne nedostatočné a zanedbateľné vo vzťahu k porušovateľovi - Okresnému súdu Komárno. Pre porovnanie si sťažovateľ dovoľuje ústavnému súdu dať do pozornosti, že ústavný súd v inom trestnom konaní, kde dĺžka trestného konania bola cca 6 rokov, nálezom zo dňa 07.07.2016, sp. zn. I. ÚS 306/2016-49 priznal jednému z troch sťažovateľov finančné zadosťučinenie v sume 4 000 Eur a ďalším dvom sťažovateľom v tom istom trestnom konaní, keďže ústavný súd ich sťažnosti odmietol, ESLP rozhodol o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru a každému zo sťažovateľov priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 200 Eur (Karol Mami proti Slovenskej republike, sp. zn. 54888/15 zo dňa 21.07.2016; Pavel Szijjártó proti Slovenskej republike, sp. zn. 54891/15 zo dňa 21.07.2016). Oproti týmto trom sťažovateľom, kde dĺžka trestného konania v čase podania sťažnosti trvala cca 6 rokov, v sťažovateľovom prípade ide už o viac ako 13 rokov.

10. Priznať neprímerane nízke finančné zadosťučinenie je obdobné ako nepriznať žiadne. Neprímerané (nedostatočné) finančné zadosťučinenie do istej (určitej) miery akceptuje ich porušenie „zadarmo“ a preto je ťažko udržateľné. Okrem uvedeného, jednoznačným dôkazom, že finančné zadosťučinenie v sume 2 000 Eur, ktorú zaplatil Okresný súd Komárno bolo zanedbateľné, svedčí aj skutočnosť, že Okresný súd Komárno na pojednávaní nielenže nespomenul nález ústavného súdu o porušení základných práv sťažovateľa, ktorým mu bolo prikázané, aby konal bez zbytočných prietáhov, ale ho ani nerešpektuje a naďalej koná tak, ako pred vydaním nálezu ústavného súdu, teda vytyčuje

pojednávania raz za 2 mesiace. Navyše, ak by samosudkyňa Okresného súdu Komárno rešpektovala nález ústavného súdu, ktorým bolo prikázané konať bez zbytočných prietahov, všetky prokurátorkou Okresnej prokuratúry Komárno, dokonca mimo obžalobného návrhu (obžaloby), navrhnuté výsluchy svedkov, navyše po viac ako 13 rokoch od údajných skutkov, by zamietla. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno, podľa jej tvrdenia, chce navrhovaných svedkov vypočuť k pomerom, ktoré vládli na Obvodnom oddelení Policajného zboru v [REDAKOVANÉ] v roku 2003 a nie ku skutkom, čo však je zjavne mimo rámec obžaloby - predmetu trestného konania a signalizuje z jej strany šikanózný výkon práva fyzicky a psychicky vyčerpať sťažovateľa, ktorý sa zúčastňuje úkonov trestného konania pravidelne už viac ako 13 rokov. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno, podľa názoru sťažovateľa, svojimi návrhmi na vykonanie svedeckých výpovedí mimo rámca obžaloby, iba účelovo predlžuje už inak neúnosne dlhé trestné konanie.

11. Pre spresnenie možno uviesť, že sťažovateľ podal aj tretíkrát sťažnosť primárne z dôvodu, že Okresný súd Komárno nerešpektoval právne závery ústavného súdu vyslovené v náleze zo dňa 24.02.2016, sp. zn. II. ÚS 807/2015-42. Ústavný súd uznesením zo dňa 21.02.2017, sp. zn. III. ÚS 123/2017-19 o tretej sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že bola podaná v krátkom čase, približne sedem mesiacov po právoplatnosti ostatného nálezu ústavného súdu zo dňa 24.02.2016. sp. zn. II. ÚS 807/2015-42, v tejto veci. Ústavný súd ďalej uviedol: „... Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal...“

12. Keďže, ako už bolo uvedené, v postupe Okresného súdu Komárno do dnešného dňa nenastala žiadna zmena, resp. postupuje rovnako ako pred vydaním nálezu ústavného súdu, navyše nález na hlavnom pojednávaní ani len neoboznámil a v zápisniciach o hlavnom pojednávaní nie je ani len zmienka, že takýto nález bol v sťažovateľovej veci vydaný, sťažovateľ opakovane upozorňuje na uvedený postup a žiada ústavný súd, aby ho neponechal bez povšimnutia. Navyše, Okresný súd Komárno vykonáva dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré však zjavne nemajú žiadny súvis s predmetom trestného konania, resp. nemajú žiadny súvis s údajným konaním sťažovateľa. Konkrétne samosudkyňa Okresného súdu Komárno oboznamuje strany konania s úradnými záznamami policajtov z roku 2003 a 2005, ktoré jednak, tak ako už bolo uvedené, nemajú žiadny súvis

s údajným konaním sťažovateľa a podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov ani nemôžu slúžiť ako dôkazy.

13. Sťažovateľ od ústavného súdu očakáva aj odpoveď, či bolo povinnosťou Okresného súdu Komárno oboznámiť strany konania s nálezom ústavného súdu alebo nie...

14. Ďalšou zásadnou námietkou sťažovateľa je nehospodárnosť (neefektívnosť) trestného konania ako celku.

15. Sťažovateľ namieta neefektívnu, nesprávnu a neodbornú činnosť orgánov verejnej moci, čo v konečnom dôsledku je primárnou príčinou tejto neúnosnej doby trvania trestného konania (156 mesiacov do doby spracovania tejto sťažnosti), ktorú v zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu a štrasburskej judikatúry možno považovať za extrémne neprímeranú, a to o to viac, že nejde o civilné konanie, ale o konanie trestné.

16. Sťažovateľ namieta, že už viac ako 13 rokov (156 mesiacov) je nezákonne trestne stíhaný napriek tomu, že sa nedopustil žiadneho trestného činu uvedeného v osobitnej časti Tr. zák., teda ani prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ustanovenia § 158 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z.

17. Okrem absencie objektívnej stránky a subjektívnej stránky, sťažovateľ poukazuje aj na to, že v danom prípade, podľa naformulovaných skutkov kladených mu za vinu nemohol naplniť ani ďalší povinný znak skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a to subjekt, ktorý v danom prípade musí byť špeciálny. Pojem verejný činiteľ ako špeciálny subjekt v sebe zahŕňa taktiež povinné znaky, ktoré musia byť kumulatívne splnené. Tak ako to vyplýva zo skutkov kladených mu za vinu, v týchto prípadoch nemal postavenie verejného činiteľa - orgánu činného v trestnom konaní, pretože nekonal a ani nemohol konať a postupovať podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“). Inak povedané, vo veciach kladených mu za vinu nemal rozhodovaciu právomoc ako verejný činiteľ (nedostatok právomoci - absencia prvku moci a rozhodovania).

18. Neefektívna činnosť orgánov prípravného konania je sprítomnená aj v tom, že sa izolovane (selektívne) zaoberali iba sťažovateľovými údajnými konaniami a nijako nezisťovali a nepreverovali tvrdenia policajtov, ktorí navyše, na rozdiel od sťažovateľa, boli v daných veciach verejnými činiteľmi, teda mali rozhodovaciu právomoc ako orgány činné v trestnom konaní.

19. Ani orgány prípravného konania ani Okresný súd Komárno do dátumu podania tejto sťažnosti, napriek neúnosnej dĺžky trvania trestného konania, žiadnym spôsobom nepreverovali ničím nepodložené tvrdenia policajtov, inak do veci priamo zainteresovaných a preto nedôveryhodných svedkov, že protiprávne konali údajne preto, že sa „báli“ sťažovateľa („... z obavy pred možnými represívnymi následkami zo strany riaditeľa...“). Navyše, v tejto súvislosti nielenže neboli vyprodukované žiadne dôkazy o sťažovateľovom údajnom konaní spočívajúcom v tom, že na podriadených policajtov mal „... vyvíjať psychický nátlak a podobne... ale orgány prípravného konania a ani Okresný súd Komárno nemali ani snahu zistiť, či tieto tvrdenia sú pravdivé alebo účelové a nepravdivé v snahe vyhnúť sa prípadnej trestnej zodpovednosti za ich vlastné konania. Tieto skutočnosti však orgány prípravného konania ani Okresný súd Komárno vôbec nebrali, resp. neberú do úvahy, takže sa s nimi ani nezaoberali, resp. nezaoberajú, hoci majú podstatný vplyv na inkriminované skutky (motív konania) v ich súvislostiach.

20. Sťažovateľ si dovoľuje v tejto súvislosti upriamiť pozornosť ústavného súdu na skutočnosť, že už sudca Okresného súdu Komárno JUDr. Michal Hentek v zápisnici o výsluchu obvineného spisanej na Okresnom súde Komárno ešte dňa 06.03.2005 pod sp. zn. Tp 40/05, mimo iného uviedol: „... Ani jeden z nich neprehlásil totiž, že ako mal obvinený na nich v tej, ktorej veci konkrétne pôsobiť, resp. ich ovplyvňovať. Ich všeobecné vyjadrenia ohľadne toho, že obvinený mal na nich činiť nátlak tým, že môžu byť prepustený zo zboru sú všeobecné a nekonkrétne a navyše v každej výpovedi toho istého svedka sú takmer na slovo rovnaké. Tu treba podotknúť, že ide o príslušníkov polície, ktorých by takéto nezákonné pokyny a nariadenia ak odzneli mali nahlásiť nadriadenému svojho riaditeľa a nie ich vykonať a potom až po dlhšom čase ich oznamovať. Z týchto dôvodov ich ovplyvňovania obvineným z hľadiska súdu bolo viac ako pochybné. Tento názor súd zastáva v každom bode ohľadne každého bodu obvinenia...“

21. V sťažovateľovej trestnej veci k porušeniu ústavným poriadkom zaručených práv dochádza od samého začiatku trestného konania aj tým, že orgány verejnej moci Slovenskej republiky nesprávne aplikujú právne normy, takže sa právne závery v ich rozhodnutiach dostávajú do extrémneho nesúladu s vykonanými skutkovými zisteniami. Argument. Konania, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu, nikdy nespáchal a ani len v teoretickej rovine spáchať nemohol, pretože už aj z naformulovaných údajných skutkov, inak

zmätočných, vyplýva, že v daných veciach sťažovateľ nekonal ako verejný činiteľ. Sťažovateľ bol v postavení riaditeľa OO PZ [REDACTED]. Bol funkcionárom - manažérom. Nemal postavenie orgánu činného v trestnom konaní. Logicky nemohol konať podľa Tr. por. (absencia prvku moci a prvku rozhodovania). V daných prípadoch ako verejní činitelia konali výlučne dotknutí policajti a nie sťažovateľ. Napríklad vykonaním obhliadky miesta činu sa začína automaticky aj trestné stíhanie tzv. vo veci konkrétneho trestného činu, pretože tento procesný úkon je neodkladným a neopakovateľným. Z uvedeného teda vyplýva, že ak policajt vykonal obhliadku miesta činu, začal aj trestné stíhanie tzv. vo veci trestného činu, teda vo veci konal podľa Tr. por., čo znamená, že v danej veci bol ako jediný verejným činiteľom (orgánom prípravného konania) a zároveň nesie plnú zodpovednosť za svoje konanie. Sťažovateľ ani v jednom prípade nekonal ako orgán činný v trestnom konaní, z čoho vyplýva, že ani len teoreticky nemohol mať v skutkoch kladených mu za vinu postavenie verejného činiteľa. Tento stručný, ale vecný argument sa analogicky vzťahuje na všetky skutky, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu.

22. Nesprávna a neodborná činnosť orgánov prípravného konania, v aktuálnom štádiu trestného konania Okresného súdu Komárno, je i v tom, že ani samosudkyňa Okresného súdu Komárno sťažovateľovu opakovanú námietku o nezákonnosti vykonaných výsluchov policajtov v procesnom postavení svedkov z dôvodu, že títo počas prebiehajúceho trestného konania neboli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti, nechala bez povšimnutia. Táto skutočnosť, podľa názoru sťažovateľa, znemožňuje nielen prečítanie zápisníc z výsluchov vykonaných v prípravnom konaní, ale aj vypočutie policajtov v súdnom konaní procesne relevantným spôsobom v procesnom postavení svedok, pokiaľ nebudú zákonným spôsobom oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Okresný súd Komárno sťažovateľovu opakovanú námietku neakceptoval a policajtov naďalej vypočúva bez toho, že by boli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Nad rámec sťažovateľ uvádza, že tá istá samosudkyňa Okresného súdu Komárno v sťažovateľovom prípade túto zásadnú námietku neakceptuje, no v inom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/34/2015 námietku obhajcu sťažovateľa akceptovala a požiadala o oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti u policajtov, ktorí mali byť vypočutí pred súdom ku skutočnostiam súvisiacich s výkonom ich služby. Pritom v oboch, od seba nezávislých trestných konaniach, ide nielen o tú istú samosudkyňu, ale aj o totožného obhajcu, ktorý súčasne sťažovateľa zastupuje aj v tomto

konaní pred ústavným súdom. Inak povedané, o tej istej námietke a právnych argumentáciách toho istého obhajcu tá istá sudkyňa Okresného súdu Komárno rozhodla diametrálne odlišne.

23. Za ďalšiu závažnú, neefektívnu a neodbornú činnosť Okresného súdu Komárno považuje sťažovateľ neakceptovanie jeho námietok k nemožnosti čítať zápisnice o výsluchoch svedkov z prípravného konania. K sťažovateľovým argumentáciám, že zápisnice o výsluchoch svedkov vykonaných počas prípravného konania možno na hlavnom pojednávaní prečítať len vtedy, ak medzi výpoveďou z prípravného konania a výpoveďou z hlavného pojednávania je rozpor, samosudkyňa bez vysvetlenia uviedla, že s týmto názorom nesúhlasí a výsluchy naďalej vykonáva v rozpore s platnými ustanoveniami Tr. por. a ustálenou judikatúrou všeobecných súdov. Pre upresnenie možno uviesť, že výpovede svedkov neboli rozporuplné ani nesúvislé, ale naopak, svedkovia sa vyjadrili, že na skutky, ktoré sa mali stať v rokoch 2000 až 2005, sa s odstupom 18 rokov nepamätajú. Nepamätanie sa ani na podstatné okolnosti s odstupom viac ako 13, resp. 18 rokov nedáva zákonný predpoklad na čítanie zápisníc z prípravného konania. Inak povedané, ak prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno navrhla čítanie zápisníc z prípravného konania, primárne mala poukázať, v ktorej konkrétnej časti vidí rozpor medzi predchádzajúcou výpoveďou z prípravného konania a výpoveďou na hlavnom pojednávaní, čo však neurobila. Rovnako tak neurobila ani samosudkyňa Okresného súdu Komárno. Len na základe týchto konkrétnych skutočností (existujúcich rozporov) môže byť svedok vyzvaný, aby sa vyjadril k rozporom vo svojich výpovediach.

24. Sťažovateľ výslovne žiada ústavný súd, aby jeho sťažnosť preskúmal nielen vo vzťahu k extrémnej dĺžke konania (156 mesiacov), ale aj po materiálnej stránke, pretože práve a výlučne neodborná a neefektívna činnosť orgánov prípravného konania a Okresného súdu Komárno má za následok túto extrémnu a ničím neospravedliteľnú dĺžku trestného konania. Extrémna doba trestného stíhania v trvaní viac ako 13 rokov sama o sebe a bez ďalšieho je neospravedliteľným prierahom v trestnom konaní.

25. Sťažovateľ opakovane žiada ústavný súd, aby preskúmal celú dĺžku trestného konania, nie iba izolovane vo vzťahu k Okresnému súdu Komárno, ako v náleze zo dňa 24.02.2016, II. ÚS 807/2015-42. Nie je totiž dôležité, že aktuálne, pred ktorým konkrétnym orgánom verejnej moci sa daná vec nachádza, rozhodujúca je jedine celková dĺžka konania,

a ktorú zodpovedá Slovenská republika ako právny štát. Ak by ústavný súd opakovane nepreskúmal celkovú dĺžku trestného konania, teda od momentu vznesenia obvinenia až po súčasnosť, hoci o to sťažovateľ výslovne žiada, tento postup by nebol súladný s kritériami dohovoru, pretože sťažovateľ by nemohol mať úžitok z „účinného prostriedku nápravy“ v zmysle judikatúry ESLP. V takom prípade by došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 dohovoru posudzovaného samostatne i v spojení s článkom 13 dohovoru (Rozhodnutie ESLP vo veci Hoholm proti Slovenskej republike, rozsudok z 13. januára 2015). Ústavný súd v označenom náleze uviedol, že rozhodoval o sťažnosti len v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť postupom Okresného súdu Komárno, keďže sťažovateľ napadol len postup Okresného súdu Komárno.

26. Z dôvodu, aby ústavný súd v tomto konaní oproti predchádzajúcim trom (3) sťažnostiam preskúmal trestné konanie ako celok, sťažovateľ formálne označil všetky konajúce orgány verejnej moci Slovenskej republiky (nielen Okresný súd Komárno).

27. Ďalej sťažovateľ uvádza, že nielen pred, ale ani po vydaní nálezu ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, II. ÚS 807/2015-42 nedošlo z jeho strany k žiadnemu takému správaniu, ktoré by malo za následok odročenie, resp. zrušenie termínu hlavného pojednávania. To však neplatí o súde a prokuratúre. Dokonca v jednom prípade (19.02.2018) termín hlavného pojednávania bol zrušený z dôvodu, že namiesto dozorujúcej prokurátorky, ktorá mala byť práceneschopná, nebol vyslaný žiadny iný prokurátor.

28. Sťažovateľ ďalej upriamuje pozornosť na fakt, že v obžalobe vymedzená skutková veta je nepreskúmateľná, nie sú v nej žiadne konkrétne okolnosti ohľadne sťažovateľovho údajného konania. Nie je v nej uvedené ani žiadne, nie to ešte konkrétne ustanovenie, ktoré sťažovateľ mal svojim údajným (jemu neznámym konaním) porušiť. Jeden z pojmových znakov prečinu zneužívanie právomoci verejného činiteľa je aj konkretizácia konkrétneho právneho predpisu a jeho ustanovenia, ktorý sťažovateľ mal svojim údajným konaním porušiť. Bez označenia konkrétneho ustanovenia konkrétneho zákona nemožno skúmať žiadne porušenie, a preto nie je možné neoznačený zákon subsumovať pod konkrétny paragraf, odsek, písmeno stíhaného prečinu, v danom prípade pod § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (účinného v čase spáchania údajného skutku). Keďže v skutkovej vete obžaloby nie je uvedené žiadne ustanovenie konkrétneho zákona, ktorý sťažovateľ mal svojim údajným

konaním porušiť. Okresný súd Komárno takúto obžalobu nemohol (nemal) vôbec prijať a mal ju odmietnuť a vec vrátiť prokurátorke. Takáto absencia konkrétneho právneho predpisu a jeho ustanovenia vo výroku obžaloby prokurátorky sťažovateľovi neumožňuje ani reálnu a účinnú obhajobu, keď v skutkovej vete obžaloby absentuje konkrétny právny predpis (paragraf, odsek, písmeno) ktorý mal sťažovateľ svojim údajným konaním porušiť. Inak povedané, ustanovenie § 158 ods. 1 písm. a) Tr. zák. predpokladá porušenie konkrétneho právneho predpisu a jeho ustanovenia (paragraf, odsek, písmeno), čo vo výroku absentuje. Obžaloba bola podaná dňa 26.11.2009. Ťažiskom, resp. východiskovým bodom neefektívnej činnosti Okresného súdu Komárno je, že obžalobu neodmietol a vec nevrátil Okresnej prokuratúre Komárno, ale nariadil hlavné pojednávanie. Nielenže neodmietol obžalobu, ale na hlavnom pojednávaní, ako už bolo uvedené, vykonáva dôkazy nezákonne. Policajti ako svedkovia vypovedajú v súvislosti s výkonom ich povolania o skutočnostiach - vlastných konaniach a nekonaniach, pritom neboli počas prípravného konania tzv. policajného vyšetrovania oslobodení od povinnosti mlčanlivosti. Napriek uvedenému, týchto svedkov aj Okresný súd Komárno vypočúva bez oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti, čo má za následok nezákonnosť vykonaných svedeckých výpovedí.

29. O neefektívnej činnosti orgánov prípravného konania svedčí aj fakt, že vo vzťahu k právnej kvalifikácii zneužívanie právomoci verejného činiteľa namiesto toho, aby osoby (policajtov) vypočúvali v procesnom postavení svedkov, vypočúvali ich ako svedkov-poškodených. Takéto procesné postavenie vo vzťahu k trestnému činu zneužívania právomoci verejného činiteľa je nesprávne a právne neudržateľné. Nad rámec a bez ďalšieho vysvetlenia stručne možno uviesť, že pri právnej kvalifikácii zneužívania právomoci verejného činiteľa poškodeným je verejný záujem, nie konkrétna fyzická osoba.

30. Navyše, tieto výsluchy boli vykonané jednostranne, bez upresňujúcich otázok a preto tvrdenia policajtov sa javia ako všeobecné a ničím nepodložené. Mnohé ich tvrdenia sú hypotetické, vzťahujú sa do budúcnosti a dokonca namiesto toho, aby podrobne a vecne vypovedali, vyslovujú iba svoje ničím nepodložené názory, prípadne dojmy.

31...

32... tvrdenia policajtov, bez ohľadu, že ide o nezákonne vykonané výsluchy z dôvodu, že neboli oslobodení od povinnosti mlčanlivosti, treba považovať za ničím

nepodložené, účelové a lživé, pretože ich primárnym cieľom je, tak ako už bolo povedané, zakrývať, zľahčovať (bagatelizovať) ich vlastnú prípadnú trestnú činnosť. Preto z tohto dôvodu výpovede svedkov (policajtov) nemožno považovať za vierohodné. Policajti viac hodnotia svoje ničím nepodložené „subjektívne pocity“ a „dojmy“ a vyjadrujú svoje názory, ako vypovedajú k veci.

33. Obdobne, pokiaľ ide o konfrontácie vykonané v prípravnom konaní, tieto boli vykonané nie medzi sťažovateľom ako obvineným a svedkom, čo by bol aspoň formálne správny postup, ale boli v prevažnej miere vykonané medzi sťažovateľom ako obvineným a svedkom-poškodeným, čo je nenáležité a nezákonné, pretože tak ako už bolo uvedené, policajti pri uvedenej právnej kvalifikácii nemohli mať procesné postavenie svedka-poškodeného.

34. Pri vykonaných konfrontáciách na sťažovateľove konkrétne otázky, prečo policajti nepostupovali zákonne, resp. prečo postupovali protiprávne, bez akéhokoľvek vysvetlenia, uviedli, že... „som sa bál...“ alebo „... som mal obavu...“ a podobne. V tejto súvislosti je však potrebné poznamenať, že v zmysle ustanovenia § 48 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov je policajt okrem iného povinný odprieť splnenie rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu nadriadeného, ak by jeho splnením spáchal trestný čin; túto skutočnosť oznámi bezodkladne vyššiemu nadriadenému. Z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že tvrdenia policajtov sú nepravdivé a účelové. Ak sa domnievali, že im sťažovateľ ako nadriadený ukladal splniť nejaký rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn, splnením ktorého by spáchali trestný čin, mali povinnosť túto skutočnosť bezodkladne oznámiť vyššiemu nadriadenému. V tejto súvislosti je preto namieste otázka, prečo policajti (všetci, každý a jeden) - celé Obvodné oddelenie Policajného zboru [REDAKOVANÉ] - mali „strach“ a „obavy“ zo sťažovateľa? Prečo to v inkriminovanom období rokov 2000 až 2005 nikdy nikomu neoznámili, ani vedeniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Komárne ani iným príslušným orgánom Policajného zboru, resp. Ministerstva vnútra Slovenskej republiky?

35. Sťažovateľ naďalej trvá na tom, že skutkovo ako i právne ide o veľmi jednoduchú trestnú vec. Samotný objem trestného spisu, ktorý v súčasnosti presahuje 2 900 strán a 6

zväzkov príloh, na prvý pohľad môže navodiť dojem náročnosti. Opak je však pravdou. V skutočnosti nemá naň žiadny vplyv, naopak svedčí o nehospodárnosti trestného konania. Orgány prípravného konania a v aktuálnom štádiu trestného konania Okresný súd Komárno vykonáva výsluchy svedkov ku skutočnostiam, ktoré vôbec nie sú predmetom obžaloby. Aj z uvedeného dôvodu svedkovia ani nevedia, k čomu konkrétnemu majú vypovedať, o čom sa možno presvedčiť prečítaním jednotlivých zápisníc z hlavného pojednávania. Navyše Okresný súd Komárno zaťažuje konanie aj vykonávaním takých dôkazov, ktoré evidentne (očividne) nemajú žiadny vzťah k predmetu trestného konania. Napríklad čítanie úradných záznamov, knihy fonogramov a hlásenia za rok 2001, protokolu trestných spisov za rok 2000, protokolu udalostí ev. č. 10/2000, knihy služieb roku 2001, protokolu udalostí rok 2002, knihy služieb roku 2002 a podobne.

36. Sťažovateľ mnohopočetne namietal, že Okresným súdom Komárno vykonané dôkazy nemajú žiadny súvis s predmetom obžaloby. Naposledy tak urobil na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.03.2018, avšak opäť bezúspešne. Samosudkyňa Okresného súdu Komárno pokračuje v oboznámení, resp. čítaní takých listín, ktoré očividne nemajú absolútne žiadny súvis s predmetom obžaloby.

37. Aj ďalšie, navyše mimo obžaloby prokurátorkou Okresnej prokuratúry Komárno po 13 rokoch navrhnuté výsluchy svedkov budú spôsobovať ďalšie zbytočné prieťahy v konaní. Zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m.m. II. ÚS 33/99).

38. Počas policajného vyšetrovania sa musel sťažovateľ zúčastňovať na úkonoch prípravného konania a v súčasnosti sa musí zúčastňovať hlavných pojednávanií. Účasť na výsluchoch počas policajného vyšetrovania rovnako ako hrozba trestu odňatia slobody zanechali u sťažovateľa trvalé následky a spôsobili mu neopísateľné stresy a psychickú traumu, čo sa prejavilo aj na jeho zdraví. Neustále čelí nepríjemnostiam, každý sa na neho pozerá ako na zločinca z policajných radov a svojmu okoliu musí vysvetľovať, že trestne stíhaný je nezákonne. To, že sa žiadneho skutku nedopustil musí vysvetľovať nielen svojej

rodine, ale aj blízkym priateľom, známym a podobne. Jeho nezákonné trestné stíhanie má negatívny vplyv aj na jeho osobný a profesionálny život a každodenne pociťuje jeho závažné následky. Vznesením obvinenia došlo k zníženiu jeho spoločenského a profesijného postavenia. Sťažovateľ vedením trestného stíhania proti jeho osobe nespĺňa podmienku bezúhonnosti. Rovnako došlo k narušeniu rodinných vzťahov, čo viedlo k celkovému napätiu rodinných pomerov. Osobitne psychicky zle znášajú celú situáciu sťažovateľova manželka, ktorá ho podporuje prítomnosťou na každom hlavnom pojednávaní, dcéry, z ktorých navyše jedna je policajtkou a musí tak neustále čeliť slovným útokom a nemiestnym poznámkam na adresu sťažovateľa zo strany kolegov.»

6. K primeranému finančnému zadosťučineniu sťažovateľ uviedol:

„39. Taktiež si dovoľuje sťažovateľ uviesť, že v dôsledku dlhotrvajúceho trestného konania, prejavujúceho sa nesústredenou, neodbornou, neefektívnou činnosťou orgánov verejnej moci v prebiehajúcom trestnom konaní ako celku sa dlhodobo (trvalo) nachádza v stave právnej neistoty a v ťažkej životnej situácii. Žiada o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 43 000 Eur z dôvodu, že finančné zadosťučinenie je jediné a iste dôraznejšie (účinnnejšie) voči orgánu verejnej moci Slovenskej republiky - toho času Okresnému súdu Komárno, než len prikázanie, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov a to aj z dôvodu, že sťažnosti, ktoré sťažovateľ dosiaľ opakovane podával, neboli Okresným súdom Komárno riadne a presvedčivo vybavené. Navyše, nález ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, sp. zn. II. ÚS 807/2015-42 nebol Okresným súdom Komárno vôbec rešpektovaný a ani len vykonaný (oboznámený na hlavnom pojednávaní), čo u sťažovateľa znásobuje pocit beznádeje a nespravodlivosti. V dôsledku dlhotrvajúceho trestného konania mnoho známych zanevrelo na sťažovateľa a jeho rodinu a okolie ho do dnešného dňa odsudzuje. Ako trestne stíhaná osoba je tak sťažovateľ trvalo (viac ako 13 rokov) vystavovaný negatívnym účinkom trestného stíhania.

40. Nad rámec sťažovateľ uvádza, že stratil absolútnu dôveru v zákonnosti a spravodlivosti činností vykonávaných orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky aj z dôvodu, že je extrémne dlho a trvalo vystavený neistote o výsledku trestného procesu, úzkosti a stresu s tým spojeným. Stratú absolútnej dôvery v zákonnosť a spravodlivosť orgánov verejnej moci Slovenskej republiky znásobuje i skutočnosť, že ústavný súd síce

rozhodol, že jeho práva porušené boli, no na druhej strane priznané finančné zadosťučinenie iba 2 000 Eur bolo zanedbateľné a neúčinné, o čom svedčí aj skutočnosť, že Okresný súd Komárno nález ústavného súdu vôbec nerešpektuje a koná liknavo, teda v postupe Okresného súdu Komárno od vydania nálezu ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, II. ÚS 807/2015-42 nedošlo k žiadnej zmene.“

7. Napokon sa sťažovateľ domáhal toho, aby ústavný súd jeho sťažnosť prerokoval prednostne najmä z týchto dôvodov:

„41. Vzhľadom na neúnosnú dobu trvania trestného konania a na skutočnosť, že sťažovateľ sa dlhodobo (trvalo viac ako 13 rokov) nachádza v stave právnej neistoty, dovoľuje si požiadať ústavný súd, aby túto sťažnosť prerokoval a rozhodol o nej prednostne v súlade s ustanovením § 26 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, pretože podľa môjho názoru, už aj z naznačeného a z ďalších okolností obsiahnutých v tejto sťažnosti a zo súvisiaceho trestného spisu vyplýva, že ide o naliehavú vec. V Slovenskej republike neexistuje žiadna ďalšia trestná vec s trestnou sadzbou (maximálne) do troch rokov (tzv. bagatelné trestné činy), v ktorej by trestné konanie trvalo viac ako 13 rokov, a to dokonca v prvostupňovom súdnom konaní. Taktiež sťažovateľ nepozná prípad, keď okresný súd nerešpektuje nález ústavného súdu a navyše účastníkov (strany) konania neoboznami s nálezom ústavného súdu, v ktorom sa konštatuje porušenie základného práva.

42. V záujme urýchlenia konania sťažovateľ súhlasí, aby ústavný súd v danej veci rozhodol na neverejnom zasadnutí.“

8. Dňa 23. júna 2018 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť najmä takto:

«... sťažovateľ vo svojej sťažnosti zo dňa 24.03.2018 požiadal ústavný súd aj o prednostné prerokovanie sťažnosti, na ktorú do dnešného dňa nedostal žiadnu odpoveď, súčasne predkladá dôkaz o nerešpektovaní nálezom ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, sp. zn. II. ÚS 807/2015-42, o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Komárno

v konaní vedenom pod sp. zn. IT 171/2009, ktorým Okresnému súdu Komárno bolo prikázané, aby v konaní vedenom pod sp. zn. IT 171/2009 konal bez zbytočných prietáhov.

Od označeného nálezu ústavného súdu do spracovania tejto žiadosti uplynuli 2 roky a 5 mesiacov (celkom 29 mesiacov). Sťažovateľ namieta neefektívnu, nesprávnu a neodbornú činnosť orgánov verejnej moci, čo v konečnom dôsledku je primárnou príčinou tejto neúnosnej doby trvania trestného konania, ktoré možno zhrnúť takto:

- už z frekvencií vykonaných hlavných pojednávaní pred vydaním nálezu ústavného súdu zo dňa 24.02.2016, sp. zn. II. ÚS 807/2015-42 a po ňom, možno zistiť, že v konaní Okresného súdu Komárno (ďalej aj ako „súd“) nenastala žiadna zmena a naďalej koná približne v dvojmesačných intervaloch. Navyše došlo aj k opakovanému odročeniu, resp. zrušeniu hlavného pojednávania z dôvodu prekážky na strane Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej aj ako „prokuratúra“), ktorá namiesto prokurátorky, ktorá bola PN, nezabezpečila na pojednávanie žiadneho iného prokurátora tak ako sa to robí v bežnej praxi,

- navyše, ak by samosudkyňa Okresného súdu Komárno rešpektovala už spomenutý nález ústavného súdu, ktorým bolo súdu prikázané konať bez zbytočných prietáhov, všetky prokurátorkou Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej aj ako „prokurátorka“), dokonca mimo obžalobného návrhu (obžaloby), navrhnuté výsluchy svedkov, navyše po viac ako 18 rokoch od údajných skutkov, by zamietla,

- prokurátorka podľa svojich tvrdení zamýšľa vypočuť navrhovaných svedkov k pomerom, ktoré vládli na Obvodnom oddelení Policajného zboru v [REDAKOVANÉ] v roku 2003 a nie ku skutkom, čo však je zjavne mimo rámec obžaloby - predmetu trestného konania a signalizuje z jej strany šikanóznny výkon práva s úmyslom fyzicky a psychicky vyčerpať sťažovateľa, ktorý sa zúčastňuje úkonov trestného konania pravidelne už viac ako 13 rokov.

Prokurátorka podľa názoru sťažovateľa svojimi návrhmi na vykonanie svedeckých výpovedí mimo rámca obžaloby iba účelovo predlžuje už aj tak neúnosne dlhé trestné konanie.

Navyše, v obžalobe zo dňa 23.11.2009 prokuratúra navrhla vypočuť iba 15 svedkov
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████, ██████████, ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████
██████████).

- Súd na základe opakovaných - nových - návrhov prokurátorky vykonáva výsluchy svedkov ku skutočnostiam, ktoré vôbec nie sú predmetom obžaloby. Aj z uvedeného dôvodu svedkovia ani nevedia, k čomu konkrétnemu majú vypovedať, o čom sa možno presvedčiť prečítaním jednotlivých zápisníc z hlavného pojednávania. Súd takýmto neefektívnym postupom a dokazovaním, ktoré evidentne (očividne) nemajú žiadny vzťah k predmetu trestného konania, len predlžuje už aj tak neúnosne dlhú dobu trestného konania.

- dôkazom toho, že súd jeho neefektívnou (nehospodárnou) činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08) a jeho nesprávnou činnosťou (m. m. II. ÚS 33/99) spôsobuje ďalšie zbytočné preťahy v konaní, vyplýva aj z pojednávania zo dňa 11.06.2018. Sťažovateľ na preukázanie svojich tvrdení ústavnému súdu v prílohe tejto žiadosti predkladá zápisnicu o hlavnom pojednávaní zo dňa 11.06.2018, z ktorej mimo iného vyplýva, že:

- bolo vypočutých 5 svedkov,

- ani jeden zo svedkov nemá žiadny súvis s predmetom obžaloby ani s čo i len jediným bodom z 26 bodov obžaloby. Svedkovia na otázku samosudkyne, prokurátorky a obhajcu v podstate zhodne uviedli, že nevedia nič o údajnej trestnej činnosti sťažovateľa a ani nevedia k čomu boli vypočutí. Svedkovia k predmetu obžaloby nevedeli uviesť žiadne skutočnosti,

- prokurátorka svedkov vypočúvala k takým skutkovým okolnostiam, ktoré sú zjavne mimo rámca obžaloby,

- súd na pojednávaní nemal k dispozícii celý trestný spis, iba jeho časť, čo bolo obhajcom namietané, avšak samosudkyňa uviedla, že ona celý spis nepotrebuje. V dôsledku toho nebolo možné svedkovi predložiť listinné dôkazy, aby sa k nim vyjadril. Aj tento postup súdu je nesprávny, pretože na hlavných pojednávaniach musí byť k dispozícii kompletný trestný spis a nie iba jeho časť.

Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby neponechal bez povšimnutia ani skutočnosti vyplývajúce z predloženej zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 11.06.2018, ktoré podľa sťažovateľa signalizujú nesprávnu, neefektívnu a neodbornú činnosť Okresného súdu Komárno a nerešpektovanie označeného nálezu ústavného súdu.»

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02)

11. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom (i) inšpekčnej služby polície v konaní vedenom pod ČTS: ÚIS-18/KOK-2005, (ii) postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Pv 89/05/1032 a (iii) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009.

12. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom inšpekčnej služby polície v konaní vedenom pod ČTS: ÚIS-18/KOK-2005 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Pv 89/05/1032

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných priet'ahoch, teda o „inom zásahu“ inšpekčnej služby polície a okresnej prokuratúry, ktoré tiež označil za účastníkov tohto konania. Keďže v napadnutom konaní – ako to sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza – „26.11.2009 - prokurátorka Vojenskej obvodnej prokuratúry podala na sťažovateľa obžalobu“, sťažovateľ sa o namietaných zbytočných priet'ahoch pred inšpekčnou službou polície a okresnou prokuratúrou mohol dozvedieť najneskôr v uvedený deň. Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na ústavnom súde v čase (27. marca 2018), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v tejto časti sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v uvedenej časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Okrem uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 109/03, IV. ÚS 37/02) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade inšpekčnou službou polície a okresnou prokuratúrou) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00). Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 27. marca 2018, pričom napadnuté konania vedené pred inšpekčnou službou polície a okresnou prokuratúrou boli ukončené už najneskôr 26. novembra 2009, teda v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už tvrdené porušovanie označeného základného práva a práva sťažovateľa nemohlo ani trvať.

13. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 v období do rozhodnutia ústavného súdu č. k. II. ÚS 807/2015-42 z 24. februára 2016

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 807/2015-42 z 24. februára 2016 rozhodol, že základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli, okresnému súdu prikázal v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania; označený nález nadobudol právoplatnosť 11. apríla 2016.

Keďže podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, ústavný súd môže v konaní o sťažnosti sťažovateľa posudzovať, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období od právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. II. ÚS 807/2015-42 z 24. februára 2016. Ústavný súd preto sťažnosť u uvedenej časti odmietol podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

14. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 171/2009 v období po rozhodnutí ústavného súdu č. k. II. ÚS 807/2015-42 z 24. februára 2016

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní

okresného súdu v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 807/2015-42 z 24. februára 2016, teda v období po 11. apríli 2016.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Vychádzajúc zo samotnej sťažnosti, možno konštatovať, že po doručení nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 807/2015 okresný súd nariadil a vykonal v napadnutom konaní minimálne 13 pojednávaní, pričom postupoval plynulo (podľa sťažovateľa „*vytyčuje pojednávania raz za 2 mesiace*“) s cieľom odstránenia právnej neistoty sťažovateľa.

Ústavný súd v okolnostiach danej veci predovšetkým poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že napadnuté konanie trvalo na okresnom súde síce viac ako dva roky, avšak postup okresného súdu v danej veci (aj keď

nebol bez priet'ahov) po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 807/2015 sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 63/00). Niet pochyb o tom, že okresný súd v napadnutom konaní najmä v kontexte celkového trvania predmetného konania rozhoduje dlho, vo veci však po podaní s'ťažnosti postupuje pomerne plynule. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Postup okresného súdu, aj keď nebol celkom efektívny, sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (s'ťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva s'ťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto s'ťažnosť s'ťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že námietkami s'ťažovateľa vo vzťahu k právu na spravodlivé súdne konanie (napr. tou, že okresný súd „*výsluchy naďalej vykonáva v rozpore s platnými ustanoveniami Tr. por.*“) sa už nezaoberal, pretože s'ťažovateľ porušenie tohto práva do s'ťažnostného návrhu (petitu) svojej s'ťažnosti vôbec nepremietol a okrem toho okresný súd sa s námietkami s'ťažovateľa o nespravodlivom súdnom konaní bude musieť vysporiadať najneskôr v rozsudku, v ktorom rozhodne o vine či nevine s'ťažovateľa. Pokiaľ námietku neuzná, s'ťažovateľ bude mať možnosť podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, v dôsledku čoho dôvodnosť jeho námietky bude musieť preskúmať príslušný krajský súd v rámci odvolacieho konania. Ak ani stanovisko odvolacieho súdu nebude pre s'ťažovateľa priaznivé, bude mať možnosť podať ešte aj dovolanie a domáhať sa ochrany označených práv Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Z uvedených skutočností je zrejmé, že v tomto štádiu konania

ústavný súd nie je povolaný poskytnúť ochranu sťažovateľovi vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa nespravodlivého súdneho konania, keďže ten bude mať prípadne k dispozícii účinné prostriedky právnej nápravy. Jeho podanie je teda z dôvodu predčasnosti v tejto časti neprípustné.

16. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

17. Nad rámec uvedeného ústavný súd k námietke sťažovateľa, že „*počas hlavného pojednávania - do dátumu podania tejto sťažnosti - neoboznámil strany konania ani s výrokom ani s odôvodnením označeného nálezu ústavného súdu. Na námietku právneho zástupcu (obhajcu) sťažovateľa, samosudkyňa Okresného súdu Komárno iba uviedla, že nález ústavného súdu pozná*“, uvádza, že podľa § 277 ods. 5 Trestného poriadku „oboznámil predseda senátu pri pokračovaní v odročenom hlavnom pojednávaní podstatný obsah doterajšieho pojednávania.“. Podstatným obsahom pojednávania sa rozumie najmä dosiaľ vykonané dokazovanie. Pri rozhodnutí ústavného súdu (resp. rozhodnutí orgánu verejnej moci, ktoré sa týka obžalovaného a je súdu i obžalovanému známe – napr. doručovaním a aj jeho zažurnalizovaním do spisu) týkajúcom sa trestného konania vedeného konkrétnym súdom, sa takéto rozhodnutie *ex officio* ako dôkaz nevykonáva. Vykonaním dôkazu sa rozumie aj čítanie listiny, pričom pri rozhodnutí ústavného súdu, ktoré bolo vo veci prejednávanej pred súdom vydané a doručované súdu aj obžalovanému, sa toto rozhodnutie považuje za skutočnosť známú súdu (ale aj účastníkom konania) z jeho činnosti a nie je potrebné toto rozhodnutie ako dôkaz vykonať jeho prečítaním, resp. ho pri pokračovaní v odročenom hlavnom pojednávaní oboznamovať prečítaním jeho obsahu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018